

LBRIS

We know
books

Gabriela Ioniță

*Împărăția
șoriceilor-străjeri*

Editie ilustrată de Camelia Dobridoreanu

Editura Cristian PlusArt
Malu Mare, 2024

Bunicul Ilenuței era un adevărat magician, cel puțin așa credea fata. În mâinile lui, o simplă foaie de hârtie se transforma în avion, floare, cățel și chiar maimuță! Împătura foia în două, în patru, apoi o desfăcea, aduna colțurile și iar o împătura până când, supusă, umila foia se transforma în ceva măreț. Atunci când își lua nasul la purtare, bunelul avea ac de jocul ei:

– N-am spus cuvintele magice, uituci mai suntem amândoi!

– Și praful de stele? îi amintea Ilenuța.

– Praful de stele! Vezi, de asta nu-mi ieșea, am uitat și de el.

Bunelul băga mâna în sân, acolo avea ascunsă punguța invizibilă cu praful de stele care era și el invizibil, lua între două degete puțin praf, pentru că nu trebuia să facă risipă, s-ar fi supărat zânele pe el, și-l puneă fetei în mână. Ilenuța îl presăra cu mare grijă peste obrăznicătura de hârtiuță, rostind cuvintele neprețuite:

– Hocus-pocus-preparatus!

Molatică, cumincioară, hârtiuța se plia în mâinile osoase ale bătrânului după dorința nepoatei, iar dorința nepoatei era și dorința lui. Așa se nășteau

jucăriile din hârtie pe care le adora micuța. Dar bunicul avea un defect, așa cum se mai întâmpla ca mami să-i aducă o păpușă nou-nouță, dar cu defect: fără un pantofior, cu rochița ponosită sau chiar ruptă. Semăna mult bunelul cu păpușile defecte! Ilenuța a observat că mami nu se supăra niciodată pe păpuși, dar pe bunic, da!

– Nu mai molfăi cuvintele, tată, că nu înțeleg ce zici! Vorbește ca oamenii!

Alteori îl certa pentru că făcea mizerie:

– Doamne, tataie, mai clefăi mult? Vezi că-ți curge din gură, uf, câte firmituri ai dat pe jos! Ne-ar trebui o cloșcă cu pui să curețe tot!

Din pricină de molfăit și clefăit, bunelul trebuie să mănânce singur în camera lui, iar fetița nu înțelege de ce nu mai stau la masă împreună, ca altădată. Într-o zi l-a întrebat:

– De ce molfăi ?

– Am un șoricel în gât. El îmi fugărește vorbele și-mi fură mâncarea, îmi încurcă cuvintele, le amestecă, le ronțăie, făcându-mă de toată rușinea. Și-mi mai aruncă și mâncarea jos din gură!

– Un șoricel?! s-a mirat Ilenuța. Curioasă, i s-a urcat în brațe și l-a rugat să deschidă gura să-l vadă. Nu-i! A cercetat cu atenție, dar nici urmă de șoricel. Gura bunelului seamănă cu o pădure fără copaci, gingii lungi, golașe, fără țipenie de dinți și măsele, nu ar putea ascunde nicio furnică, un șoricel nici atât!

– Nu-i, nu-i nimeni acolo, a spus ea lipind buzele bătrânului una de alta.

– Poate nu știi tu cum arată unul...

– Cum să nu știi? a sărit fetița ca arsă. E mititel, are ochișori, lăbuțe și codiță!

– Și cățelul are codiță, insistă bunelul cu necredința lui.

– Da nu e mititel, șoricelul e mic, atât de mic, Ilenuța strânge pumnișorii demonstrându-i cât de mici pot fi șoriciei. Cățelul face ham-ham, nu chiț-chiț!

– Ai dreptate! Of, că uituc mai sunt, am uitat să-ți spun secretul șoricelului meu.

Bunelul nu se grăbește să-i dezvăluie secretul. În fotoliu, cu fetița pe genunchi, prelungește cât poate clipele de candoare pe care i le oferă nepoata. Ochișorii Ilenuței clip!clip! se măresc, parcă ar fi dormit până atunci și deodată se trezesc:

– Secret? Ce secret are șoricelul tău?

Îi ține palmuțele pe obrajii uscați, întredeschide buzele bătrânului cu grijă, vorbind în șoaptă :

– Nu se vede nimic...

– E pitic, e un șoricel pitic, de asta nu-l vezi. E mai mic decât o mămaruță, da face numai stricăciuni, m-a lăsat și fără dinți.

În semn de protest pentru că i-a ros dinții, Ilenuța îl plesnește pe bunel peste obraji.

– Răule! Da nu te prind eu? Am să te dau la pisică!

De câteva zile, fetița nu mai merge la grădiniță. E bolnăvioară. O doare burtica, o doare căpușorul, nici mâncarea nu-i mai place, nici jucăriile pe care i le aduce mami de la magazinul second hand nu le vrea. Vrea o pisică! Dacă ar avea una, nu ar mai ducea-o nimic, dar cum mami urăște pisicile, ea continuă să fie bolnăvioară. Visează urât și se trezește în toiul nopții plângând. Vrea o pisică! Refuză să meargă la grădiniță pentru că toți copiii au cățel sau pisică, iar ea nu are nimic.

– Unde să ținem mâța în apartament? a întrebat-o mami, nu tocmai prietenește. Într-o cameră e tataia, în cealaltă noi. Mâța ne mai lipsește! Colac peste pupăză! Să mai fac curat și după ea !

S-au topit zăpezile cu repeziciune, iar zilele babei Dochia au fost blânde. Aerul primăvărat ic îl bucură pe bătrân, dar și mai mult îl bucură c-a mai încălecat o iarnă, de parcă ar fi în competiție cu anotimpul alb. I-au slăbit puterile, picioarele îl ascultă doar când vor ele, ochii lăcrimează fără motiv, însă urechile, urechile lui mari și clăpăuge n-au aflat că viețuiesc de peste optzeci de ani și-l slujesc ca în tinerețe. Aude tropăit de pași mici pe casa scării,

apoi forfotă în hol. Doar a gândit să se ridice din fotoliu ca să vadă ce se întâmplă, când ușa s-a deschis vijelios și Ilenuța a intrat radiind de bucurie.

– Bunicuuu, am adus pisica!

O pufoșenie somnoroasă și mare cât un arici ține fetița în brațe. Încap amândoi în poalele bătrânului.

– O, bravo! E mititică și cumițică așa ca tine. Cum o cheamă?

– N-are nume. Tre' s-o băgăm în gură. Fetița ridică ghemul de blană, aproape lipindu-l de fața bunelului.

– Aoleu! La mine? Da eu nu mănânc pisici!

– Nu te teme, n-o mănânci! O ții în gură ca să prindă șoricelul cel rău și pitic. Ai să vezi c-o să-l prindă, că-i flămândă, nici apă nu i-am dat!

Albastrul din ochii bunelului s-a topit de mult timp, asemeni zăpezilor, au rămas doar câteva puncte aidoma safirelor, drept mărturie că odată seninul cerului și-a făcut culcuș în ochii lui. Punctele acelea mici și răzlețe s-au înviorat. Bătrânul cu ochii albaștri râde din tot sufletul!

– Scumpa mea! Scumpa bunelului! Ai ținut mâțul flămând ca să prindă șoricuțul?

– Da, i-a răspuns fetița într-un suflet, haide, bagă-l în gură să-l prindă mai repede!

– Nu pot să fac asta, nu pot să mă despart de el, a spus uncheșul spre nedumerirea copilei. A fost stricător și mai este, nesuferitul, dar e un străjer bun.